

LIBRIS

We know
books

Coperta autorului

Procesarea copertei: **Gabriela Boboc**

Redactor de carte: **Mona Mamulea**

Editura Bibliotheca

str. N. Radian KB 2/3

130062 Târgoviște

Telefax: 0245.21224

Mobil: 0765.453089

e-mail: biblioth@yahoo.com

www.bibliotheca.ro

Editor: **Mihai Stan**

© Copyright: Daniel Drăgan, 2011

www.arania.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRĂGAN, DANIEL

Mehmed - poveste orientală / Daniel Drăgan. -

Târgoviște : Bibliotheca, 2011

ISBN 978-973-712-628-3

821.135.1-31

Daniel Drăgan

MEHMED

poveste orientală

Editura Bibliotheca

Târgoviște

2011

Ca niciodată, ca nicăieri, povestea noastră s-a întâmplat sub un clopot de sticlă. Un clopot imens. Întreaga planetă se afla acolo, sub clopotul acela impenetrabil, dar transparent, și îmi este foarte greu să vă explic, iar vouă vă este și mai greu să înțelegeți cum ședea planeta sub clopot, mai ales că planeta nu era doar *sub un clopot*, ci și *lângă un clopot*, adică într-un alt clopot similar se afla o sosie a ei, ceva identic, dar secund, ceva întocmai ca planeta, confundabil cu ea, dar paralel și cu o dinamică identică, imitând întreaga mișcare a pământului, a naturii, a formelor de viață, imitând destinele oamenilor și evoluția lor. Ba chiar și

concepțiile, sentimentele lor erau în mod absolut aidoma.

Sunt sigur că n-ați înțeles mare lucru din tot ce v-am spus, dar sper că pe parcursul povestirii lucrurile se vor mai limpezi de la sine și, prin apariția unor detalii, veți reuși să vă imaginați fenomenul. Descrise cinematic, lucrurile se petreceau cam așa:

Mehmed, poreclit lenicerul, se trezea odată cu briza mării și primele raze de soare îi băteau în ceafă pentru că lui îi plăcea întotdeauna să doarmă cu picioarele spre apus, să simtă dimineața căldura soarelui pe spinare și în obraz. Se întinse leneș, dădu la o parte ziarul cu care-și acoperise umerii, se întoarse cu burta în sus și, frecându-și ochii cârpiți de somn, încercă să privească albul spălăcit al cerului.

Toate aceste mișcări le făcea Mehmed pe planeta situată în interiorul unuia dintre clopotele de sticlă. Dar, în același timp, un alt Mehmed, identic, făcea exact aceleași mișcări pe planeta din interiorul celuilalt clopot identic, și sub niciun chip nu s-ar fi putut distinge o deosebire cât de mică sau o nesincronizare între mișcărilor celor doi Mehmezi, care împărțeau egal între ei nu doar ființarea și formele ființării, ci și porecla, și unul și altul fiind poreclii, în lumea tomberoanelor, lenicerul.

Noi am învățat la școală că fiecare individ este o ființă unică și irepetabilă, că niciun om, nicio pasăre, nicio reptilă, nicio plantă nu seamănă perfect cu alt om, cu altă pasăre, cu altă reptilă, cu altă plantă, adică tot ce a creat și creează Dumnezeu în

cele șase zile care, iată că țin cât veșnicia! – totul este sub semnul unicității, al irepetabilității. Dar clonele? Despre clone încă nu se știa mare lucru în vremea când Mehmed Unu și Mehmed Doi executau sincron mișcări identice, în clopote identice, încercau senzații aceleași, părând că vor avea – logic! – și destine identice.

Pe vremea aceea, despre clonare vorbeau numai poeții nebuni și savanții, care și ei tot un fel de poeți nebuni erau. Însă nici savanții nu imaginaseră clonarea unei planete, al cărei cod genetic încă nu putuse fi identificat, separat și folosit în operații de proporții astrale. Și totuși, fenomenul exista. Fără să știe una de alta, planetele existau tolerându-se, descriau aceleași mișcări de rotație și de revoluție, una sub un clopot, alta sub celălalt, cei doi Mehmezi existau și ei, unul sub un clopot, altul în cel asemenea lui, și nimeni n-ar putea spune nici azi care era cel autentic și care era sosia lui, care era planeta originară, creată de Dumnezeu, și care era copia ei perfectă, și – mai ales – cine a imitat cu atâta îndemânare creația de care Domnul era așa de mândru. Să fi fost poate însuși Dumnezeu, sau poate... Celălalt?

Mehmed se ridicase deja în picioare și se scărpină încetișor pe burtă, apoi pe șale. Își trecu degetele prin părul negru, călțos și creț ca o tufă de ricin. Porni cu pași rari și legănați către taraba salpegiului și se uită la ei cum își așează uneltele micului său negoț, borcanele cu arome, paharele cam afumate de prea îndelungata folosință și sticluța cu colorant.

– Negustor de apă chioară, tot furi? Tot furi?

Salpegiul nu răspunse acuzei și continua să-și rânduiască micul laborator ambulant și prăvălia lui cam cât o tavă, cam cât cea pe care iaurgiul de la colț căra castronelele cu iaurt printre mese. Trăgea cu coada ochiului la laba piciorului desculț al lui Mehmed și o spaimă i se furișa în suflet: dacă vagabondul va lovi iarăși cu piciorul mica sa tarabă și-i va răsturna dichisitele dresuri și momeli? Dar vagabondul se mulțumi să arunce printre dinți un jet de spută exact în paharul cu aromă de fistic, apoi întoarse spatele și plecă legănat către alte treburi ale lui, diavolești. Mergea crăcănat, cu pieptul bombat, mult scos înainte, într-un fel anume, ca o rață, trecându-și întreaga greutate a corpului de pe un picior pe altul, cum numai Mehmed celălalt mai mergea.

E de prisos să vă mai spun că, în cazul povestirii noastre, Mehmed înseamnă deopotrivă Mehmed 1 și Mehmed 2. Ei sunt nedespărțiți în toate cele câte se întâmplă, iar dacă vreodată unul sau altul va face altceva sau altfel decât cel asemenea și egal lui, atunci cu siguranță promit că am să fac vorbire despre asta, pentru că ar însemna să fie ceva ieșit din comunul care și așa era ieșit din comun.

La colțul autogării îl aștepta Azara. Era murdară pe obraz, fustele erau zdrențuite, părul ciufulit, ca al unei sperietoare de ciori, însă ochii erau mari și limpezi ca două fântâni cu apă bună, și lui Mehmed îi plăcea să se oglindească în ei.

– Ai adus?

– Am adus!

Și scoase de sub fustă o sticlă cu pepsi, o chiflă enormă presărată cu susan și un trabuc înfășurat într-un șervețel alb.

Mușcând din chifla cu susan, Mehmed privea în ochii Azarei, apoi cobora privirea pe gâtul alb spre linia sânilor, spre mijlocul strâns în șaluri intens colorate.

– Ți-am zis să-mi faci rost de un ceas.

– Îți fac.

Dar copila se uita în altă parte.

– Păi când? Întrebă el cu gura plină și, ca să lunece mai bine dumaticatul de chiflă, sorbi zgomotos o gură de pepsi.

– N-am putut să intru, mai încerc.

Mehmed vru să-i zică ceva urât, să-i scuipe în obraz o sudalmă, o vorbă scârbavnică, sau să-i dea un brânci. Numai că mâncase cu poftă, băuse băutura pișcăciosă și dulce, iar acum era bine dispus, ba chiar generos, și nu zise decât bine, bine, mâine să vii cu el. Ai înțeles?

Fata dădu din cap, afirmativ, dar fără prea mare convingere, mai mult de frică, și își adună fustele sub ea. Ședea acum încofăcită ca un șarpe fricos, acolo, la colțul străzii, lângă autogară, la colțul ei, pe care Mehmed i-l dăduse încă înainte de a fi venit prima harabă cu turiști, și locul acela era bănos și cu spor mare de milostenie, mai ales de la domnii și doamnele în vârstă, blonzi, cu ochii albaștri și cu dinții mari, veniți din țările de la Miazănoapte. Impresionați de frumusețea Azarei (un chip superb, un trup perfect, numai labele picioarelor răsucite, cu călcâiul înainte și cu degetele în spate, mutilare

datorată unui clan țigănesc dibaci, care a pregătit-o încă din copilărie pentru actuala ei îndeletnicire). Străinii dințoși strecurau deseori câte două degete în portofelul cu mărunțiș, de unde scoteau bănuți de tot felul, coroane și mărci, dinari și dolari, ruble și leva, bani nemțești, suedezi, englezești, unii chiar zloți polonezi (fără nicio valoare), dar omul lui Mehmed îi aduna cu grijă pe toți, seară de seară, nota în catastif „produsul” fiecăruia, depunea rezultatul comun în contul indicat de Mehmed și vai de cine ar fi îndrăznit să ascundă o monedă cât de mică și de neînsemnată.

– Să-mi aduci ceas. Altceva nu-mi trebuie. Numai ceas vreau. Ai înțeles?

La podul de piatră, Mehmed se întâlnește cu cei doi puști care cerșeau cântând la muzicuță. Erau doi băieți de pripas, Suleiman și Nucă, zdrențaroși, dar cu ochii mari, expresivi, inteligenți, cu un zâmbet frumos și nelipsit pe față. Asta era pe placul lui Mehmed, care, în ciuda durității sale obișnuite, avea uneori pentru cei doi și o undă de bunătate, sensibilă în diminețile când se trezea bucuros.

– N-aud nimic, zise el, punându-și mâna pâlnie la ureche, însă vocea lui nu era amenințătoare ca de obicei, ci mai blândă, semn că micul dejun îi tihnise și era mulțumit.

– Cântăm, Mehmed, cântăm, numai să apară cineva pe stradă. Acum toată lumea doarme...

– Bine, dar să cântați. Până la noapte, când închide la *Metropol*, să nu vă opriți.

Mehmed mai inspectă încă șase-șapte posturi de lucru, se opri la ruinele vechiului fort unde își petrecea nopțile senine Hamilcar, cartaginezul, cu

lunetele sale. Astrologul adormise pe o păturică din păr de cămilă întinsă sub cele trei picioare ale telescopului. Ienicerul luă un pai și începu să-l gădile-n talpă. Hamilcar tresări, trase piciorul și continuă să doarmă. Mehmed repetă figura, mai insistent. Astrologul tresări din nou și făcu ochii mari. Îl recunosc pe cel care-l gădilase și încercă să se ridice dintre picioarele telescopului.

– Efendi!

– Scoală, cartaginezule, că vine soarele peste tine. Ai avut o noapte senină, ce-ai mai găsit? O cometă, o galaxie?

Astrologul se strecură printre picioarele trepidului, cu grijă maximă să nu răstoarne oceanul, își frecă ochii și fața cu dosul palmelor, să se dezmeticească, și răspunse greoi:

– Am găsit ce-am căutat, efendi. Am trecut dincolo de cerul de sticlă, am trecut, gata! și râse bucuros, ca un țap care behăie: he-he-he!

– Și ce-ai văzut, acolo, fericitul?

Hamilcar se întunecă la față.

– Nu știu, efendi, nu știu cum să vă zic.

– Ai văzut ceva rău, presimți un răzbel, o molimă, un cutremur?

Astrologul se frecă la ochi, apoi clătină capul ca și când ar fi avut de comunicat o prevestire sumbră:

– Ce-am văzut, nu cred că e bine.

– Tu spune ce-ai văzut și ți-o spune eu dacă e bine sau rău.

A căzut pe gânduri Hamilcar, cartaginezul, astrologul batjocorit de toți înțelepți aceluia mare oraș,